

De hoofdredacteur, die geheel oprecht wenschte te blijven, antwoordde daarop: 'Voor een émigré heb ik ooit een uitzondering gemaakt, wat betreft het plaatsen van artikelen in de Maasbode, namelijk voor prof. Gurian, wien ik verlof heb gegeven twee artikelen te plaatsen tegen het bolsjewisme in den tijd toen de Führer het bolsjewisme zoo scherp mogelijk bestreed (op het moment was de Führer in pact met de bolsjewiki)¹⁸). Prof. Gurian kwam bij ons, den hongerdood nabij, vroeg om plaatsing en onmiddellijke honoreering van die artikelen, hetgeen hem is toegestaan.'

De hoofdredacteur meende deze naam best te mogen noemen, welke opinie wel juist bleek te zijn, want de Hauptmann zeide slechts: 'Ah, der Gurian', maar liet noteren: 'Mitarbeiter Gurian.' 'Nu, Mitarbeiter', antwoordde Dr. Witlox, 'hij heeft één keer een paar artikelen mogen plaatsen.' 'Das habe ich notiert.'

De hoofdredacteur, die de indruk had, dat de Hauptmann na de verklaring, dat hij de 'Deutsche Weg' nooit had ingezien, eigenlijk geen woord meer van hem geloofde, zat intusschen te peinzen hoe hij zijn houding aan den heer Schick zou duidelijk maken en zeide: 'Het spijt mij dat u mijn houding zoo moeilijk schijnt te begrijpen, misschien kan ik ze u duidelijk maken. In het begin van het verhoor heeft u verklaard, dat u ook "geschichtliche Studien" heeft gemaakt. Welnu, wij historici, dat weet u even goed als ik, als wij een kwestie gaan bestuderen, krijgen wij allerlei documenten onder het oog, waarvan wij er aanstonds enige terzijde leggen, omdat zij ons toch geen objectieve voorlichting geven. Welnu, zoo stond ik eenigermate tegenover de geschriften van de Duitsche émigré's, die ook van hun standpunt uit overdreven.'

Hetgeen hier in weinige woorden wordt samengevat, was een klein betoogje geweest, waarnaar de Hauptmann had zitten luisteren, het oog strak gericht op den hoofdredacteur en aan het eind zeide hij sarcastisch: 'Dixi.' De hoofdredacteur dacht: de man gelooft nog niets van al wat ik vertel.

Daarna moest het protocol ondertekend worden en dat gaf een oogenblik van grote spanning toen de hoofdredacteur weigerde zijn handteekening te plaatsen, als de Hauptmann niet terugnam wat hij had laten opnemen omtrent de houding van de Maasbode na den Wereldoorlog. De heer Schick werd woedend: 'Laszt uns doch nicht zanken, das sind wir nicht gewohn', toen de directeur, tegenover wien de Hauptmann altijd een ietwat minder bitse houding had aangenomen, redding bracht met de kalme verklaring: